

ת"פ 53604/08/18 - מדינת ישראל נגד טראוב שיווק בע"מ, שמחה מנחם

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ת"פ 53604-08-18

19 יוני 2019

לפני:

כב' השופט כאמל אבו קאעוד - סגן נשיא

מדינת ישראל

המאשימה:
המשיבה

ע"י ב"כ: עו"ד מאשה שניאור

-

1. טראוב שיווק בע"מ
2. שמחה מנחם

הנאשמים:
המבקשים

ע"י ב"כ: עו"ד מנחם שטאובר

החלטה

1. בהתאם להחלטת הנשיא מיום 4.6.19, הונחה בפניי בקשה לקבלת חומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החוק**") שהוגשה על ידי המבקשים ביום 30.4.19 (להלן: "**הבקשה**").
2. בהתאם לבקשה, ברשימת חומר החקירה שהועברה למבקשים על ידי המשיבה, נכלל "קלסר מסמכים פנימיים" שלא הועבר לעיונם של המבקשים. לטענם, מדובר בחומר חקירה רלוונטי לאישומים המיוחסים למבקשים ויש לגלותו.
3. המשיבה מתנגדת למסירת המסמכים המבוקשים, שכן לגרסתה מדובר במסמכים פנימיים, אשר אינם נחשבים ל"חומר חקירה" על פי החוק. מלוא החומר הגולמי שנאסף על ידי המשיבה הועבר למבקשים זה מכבר, והמסמכים הפנימיים אינם אלא עיבוד וניתוח של הראיות והמסמכים שנמסרו למבקשים.
4. סעיף 74 לחוק, קובע, כדלקמן:

"עיון בחומר חקירה"

(א) הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסניגורו, וכן אדם שהסניגור הסמיכו לכך, או, בהסכמת התובע, אדם שהנאשם הסמיכו לכך, לעיין בכל זמן

עמוד 1

סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום שבידי התובע ולהעתיקו.

(ב) נאשם רשאי לבקש, מבית המשפט שאליו הוגש כתב האישום, להורות לתובע להתיר לו לעיין בחומר שהוא, לטענתו, חומר חקירה ולא הועמד לעיונו.

(ג) בקשה לפי סעיף קטן (ב) תידון לפני שופט אחד ובמידת האפשר היא תובא בפני שופט שאינו דן באישום.

(ד) בעת הדיון בבקשה יעמיד התובע את החומר שבמחלוקת לעיונו של בית המשפט בלבד.

(ה) על החלטת בית משפט לפי סעיף זה ניתן לערור לפני בית המשפט שלערוור שידון בערר בשופט אחד; הערר יוגש בתוך 30 ימים מיום שניתנה החלטת בית המשפט, ואולם בית המשפט רשאי להאריך את המועד להגשת הערר מטעמים שיירשמו. "...

5. בהתאם לנקבע בסעיף 74(א) הנ"ל, עם הגשת כתב אישום בעבירת פשע או עוון, רשאים הנאשם וסנגורו לעיין בחומר החקירה, וברשימת כל החומר שנאסף או נרשם על ידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום.

6. הפסיקה קבעה כי זכות הגילוי והעיון בהליך הפלילי נתפסת כחלק מזכות היסוד של הנאשם לפרוס הגנתו בבית המשפט, והיא מגלמת בתוכה את זכותו של הנאשם למשפט הוגן, זכותו של הנאשם לערוך הגנתו ולהיערך כראוי למשפט, הערך של גילוי האמת, וצמצום פערי הכוחות בין התביעה להגנה.^[1]

7. נקבע כי תכלית הגילוי היא להוציא את האמת לאור, כי אילולא זכות זו, נשללת מהנאשם האפשרות לסתור ראיה או לבחון מהימנות ראיה. באמצעות הגילוי מתאפשר לנאשם לבחון את הראיות שבכוונת התביעה להסתמך עליהן ולהכין הגנתו בהתאם.^[2] עוד נקבע כי האפשרות של הנאשם להכיר את חומר הראיות נגדו ולהיערך כראוי למשפט משרת את האינטרס הציבורי של ירידה לחקר האמת כך שבדין יימצא חייב רק מי שאשמתו הוכחה.^[3]

8. נקבע כי השאלה אם חומר מסוים אכן מהווה חומר חקירה, תוכרע "על פי טיבו של החומר ומידת זיקתו לסוגיות הנדונות בהליך הפלילי אשר במסגרתו הוא מבוקש".^[4] בקשר לכך הובהר כי תנאי מקדמי לגילוי ולהעברת חומר חקירה הוא רלוונטיות, שלצורך הכרעה בדבר קיומה יש להידרש למבחני השכל הישר וניסיון החיים.^[5] - "מבחנים אלה מדריכים את בית המשפט בשאלה איזה חומר רלבנטי להגנת הנאשם, על מנת להעניק לסניגוריה הזדמנות הוגנת להכין את הגנתה".^[6]

9. עם זאת, בהתאם לפסיקה, המאשימה אינה חייבת בגילוי סיכום החקירה, שכן מדובר בתרשומת פנימית. כך נקבע בעניין זה:

"סומך אני את שתי ידיי על החלק העקרוני שבהחלטת בית-משפט קמא, ועל מסקנתו כי המסמך אינו מהווה "חומר חקירה", כמובנו בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, וכי מדובר בתרשומת פנימית בלבד שאינה כפופה לחובת הגילוי. כשמאחורי עמדה זו עומד הרציונל הכללי בעניין דוחות פנימיים של רשויות המדינה, ולפיו "אינטרס הציבור הוא כי עובדי ציבור יוכלו להביע את דעותיהם ומסקנותיהם בלי לחשוש כי הדברים יגיעו לידי גורמים חוץ-מערכתיים" (בג"ץ 2534/97, 2535, 2541 ח"כ יחב ואח' נ' פרקליטת המדינה ואח' [1], בעמ' 44). מסקנתו האמורה של בית-משפט קמא עולה בקנה אחד עם הלכותיו של בית-המשפט העליון בעניין זה (מ"ח 6148/95, בש"פ 1780/96 עזריה נ' מדינת ישראל

[2]; בש"פ 4285/97 אופנהיים נ' מדינת ישראל [3], ועוד). המסמך כשלעצמו אינו בגדר ראייה, אין הוא בעל משמעות למשפט, אין בו כל מידע רלוונטי מעבר למידע שבחומר החקירה, ואין בו כדי לתרום תרומה לגילוי האמת. כאמור מדובר במסמך שהינו בבחינת עיבוד וניתוח של חומר הראיות שנאסף על-ידי החוקר שערך אותו. לפיכך אינו מגיע אף לגדרן של ראיות השייכות באופן הגיוני לפרופוריה של האישום (בג"ץ 233/85 ע' אל הוזייל ואח' נ' משטרת ישראל ואח' [4], בעמ' 129) – [הדגשות הוספו - כ.א.ק.].

10. בהתאם להחלטת הנשיא, החומר מושא הבקשה שלפניי הועבר לעיוני ומעיון מדוקדק בו, עולה כי הוא כולל **ברובו** מסמכים פנימיים, שהינם עיבוד וניתוח של חומר הראיות שנאסף על ידי המשיבה ובכלל זה תמצית עדותם של העדים, רשימת שאלות לחקירת העדים, התייעצויות ותרשומות פנימיות ולפיכך הוא אינו עונה על הגדרה של "חומר חקירה". לפיכך, משאין מדובר בחומר חקירה, המשיבה אינה חייבת בגילוי.

11. בתוך כך, במסגרת כלל החומר המצוי בתיק שהובא לעיוני נמצאו אישורים על הפקדת כספים בקופות גמל שהם בבחינת חומר ראיות גולמי ועשויים להיות רלוונטיים להגנתם של המבקשים, ולפיכך יש להעבירם לעיונם של המבקשים, ככל שלא הועברו עד כה. (המדובר ב- 14 עמודים המצולמים במצלמה - ככל הנראה טלפונית). העתק מסמכים אלה בלבד, יועברו לב"כ המבקשים בתוך 21 ימים.

12. למעט האמור בסעיף 11 הנ"ל, הבקשה נדחית.

13. החומר שהובא לעיוני יושב למשיבה באמצעות המזכירות.

14. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תשע"ט, (19 יוני 2019), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

[1] עפ"א (ארצי) 16393-12-13 מדינת ישראל משרד הכלכלה - אלירן דואב (9.9.2015).

[2] בג"ץ 5207/04 אפל נ' היועץ המשפטי לממשלה, בפסקה 11 (20.5.2010).

[3] ע"פ 4765/98 אבו סעדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נג (1) 832, 838 (1999).

[4] בש"פ 8252 מדינת ישראל נ' ליאל שיינר (23.1.2014).

[5] עפא (ארצי) 36217-11-15 משה אביר נ' מדינת ישראל משרד הכלכלה (9.2.16).

[6] בג"ץ 5274/91 חוזה נ' שר המשטרה, פ"ד מו(1) 724 (1992).

[7] בש"פ 7008/97 מדינת ישראל נ' אביהו הורוביץ, נא(5) 224, 229 (1997).